

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXII. ÉVF. 1932 FEBRUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FIDELIUM

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FIDELIUM

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Hamvazkodjunk. — *Harsányi Ilona*: Kísértés idején. Ha úgy lehetne. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Szent Gertrud szentmishallgatása. — *Központi*: Februári imaszándékunk. — *Bleszl Margit*: A mi reménysegeink. — *Eöri János*: A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. — *Kirdly Ödönne*: Rozika nagy leány lesz.

Lelkigyakorlatok a központi Oltáregyesület lelkigyakorlatos házában a következő sorrendben lesznek:

Február 10—14-ig a Sz. L. Anna-kongregációnak dr. Mátrai Gyula vezetésével; február 15—20-ig az Oltáregyesület központi választmányja, központi terjesztőnők, fiókoltagyleti főtérjesztőnők és a Keresztény Anyák kongregációs csoportja számára; február 24—28-ig a Virgo Reperatrix-kongregáció 1. csoportja számára; ez utóbbi kettő egy jezsuita atya vezetése alatt.

Itt említjük meg, hogy Központi Lelkigyakorlatos házunkban bármikor tarthatók magányos (privát) lelkigyakorlatok tetszésszerűen időtartammal.

Az Oltáregyesület központja januárban elbírálta az 1931 december 31-ig beérkezett kérvényeket, a később beérkezett kérvények már csak a jövő évben számíthatnak elintézésre.

Az Oltáregyesülettől segílyt csak olyan plébániatemplom kaphat, amelyben van Oltáregyesület havi, közös imaórával.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Litánia szent Józsefről	—05
Egyes példány	—25	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»... ..	—10
Régi teljes évfolyam... ..	1.20	«Kápter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre... ..	1.60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1.—	indulója	—08
Szervezése és működése... ..	—10	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Jézus Szíve hónapja, füze... ..	—30	Fehér liliom	—15
kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél ima-	
Nádasdy «Havi magány»	—80	könyv	1.50
Kis szent Terézia szelleme	3.50	Hozzávaló énekpótfüzet... ..	—50
Litánia latin szöveggel	—05		

Hamvazkodjunk!

IGEN, most még több okunk van rá, hogy hamvazkodjunk. Az emberiség tehetetlenül áll nagy problémák előtt. Mégis tele van göggel, élvhajhászó önzéssel. A nagy nyomorban hihetetlenül el van terjedve a bűn, amely már nem is szégyenli magát, szinte polgárjogot nyert az emberek lelki fásultsága árán. Kell, nagyon kell most a hamvazószerdai memento: «Emlékezzél, ember, hogy porból lettél és porrá lész!»

1. Ember! por vagy. Hiába öltözöl akármilyen díszes ruhákba, hiába szeresz magadnak akármilyen nagy vagyont, vagy akármilyen brilliáns műveltséget, a végén mindent belep az enyészet pora. Egy pár évtizedig áll a síremléked, de aztán új emberek új érdekei építenek a sírok helyén s talán a te poraidból nem marad meg más, mint az a lényeg, amelyet újra testeddé fog építeni az utolsó napon az Úr mindenhatósága. Igen, a hamvazószerda hamuja kérelhetetlenül elénk vetíti ezt a kinyilatkoztatásból ismert képet.

2. Ember! por vagy. Isten nélkül igazán csak por. Magad semmit sem tehetsz. Csak vétkezni, rombolni tudsz. Amikor alkotni akarsz, akkor is rontasz. A civilizáció, melyet az észak-kultúra Isten nélkül teremtett, milyen borzalmas válságot él! Porban hevernek a legszebb ígéretek, szétfoszlottak a legünnepeltebb elmék ígéreteré alapozott remények. Minden csak por, ha nem lüktet benne az isteni erő, a kegyelem. Ez kölcsönzi a halhatatlanságnak a fényt, dicsőséget, illetve az erre jogosító reményt s a reménységben a kitartást. Ez emeli a port föl a porból. Az ember csak ezzel együtt igazán ember. A porhüvelyben időző léleknek a kegyelem a lámpása, a kegyelem az ég felé vívó szárnya; a kegyelem az Isten családjának ismertető jele rajtunk. Ne akarjunk e nélkül élni, hamvazzuk le lelkünkéről a kegyelem akadályait.

3. Ember! por vagy. Tarts bünbánatot. Hamvazd le magadról a gögöt, az öntúlbecsülést, az önzést, a túlságos érzékenységet, a megalkuvást, a gyávaságot, a szenvedélyeidet, a halálthozó tétlenséget. Dezinficiáld a hamvazószerdai szent hamu szimbolikus tanításával a világnézetedet. Hajtsd

ez alá a hamu alá a fejedet olyan mélyen, mint amennyire megkívánja tőled az Úristen. S akkor kiálts Hozzá igazán «de profundis» a mélységből, amelyben gyarlóságaidat érzed és fölemel majd az Úr, aki a «kevélyeknek ellenáll, de az alázatosoknak kegyelmet ad».

Ilyen lelki értelmé legyen az idei hamvazkodásunknak és őrizzük meg ezt a hamvazószerdai lelki diszpozíciót az egész nagyböjten át, mert ez az Anyaszentegyház intenciója a hamvazással. Az Oltáregyesület tagjai engesztelő lelkületüknek alapjait éppen a hamvazószerdán erősíthetik meg az alázatosság legyőzhetlen erejével; de legyenek apostolai is a hamvazkodásnak, minden házban hangoztassák, hirdessék a jelszót: «Hamvazkodjunk! Hamvazkodjunk alázatos bünbánó jobb jövőért könyörgő lelkülettel».

Dr. Mátrai Gyula.

KISÉRTEÉS IDEJÉN.

Rózsákat kínál a világ.

És illogó fény reszket a Bűn felett.

Jézusom, a Te szíved, úgy-e nagyon szeret?

Fehér imaszárnyon úlvom a harcom.

Fulló véred rózsafátyolával

takard be győzelmes arcom!

HA ÚGY LEHETNE...

Ha úgy lehetne Uram,
forró imáimat koszorúba szedném.
S töviskoronád helyett
véres, szent fejedre tenném.

Ha úgy lehetne, könnyeimből
hűsítő balzsamot hintenék szívedre.
S úgy-e majd egykor
ráismernél buzgó hívedre?

Harsányi Ilona.

Szent Gertrud szentmishallgatása.

SZENT GERTRUD († 1334-ben), kit az Úr csodálatos, rejtelmes és sokféle módon zsenge, ártatlan gyermekkorától kezdve folytonos kegyelmeivel elhalmozott és gazdagított, akit a világ viharából kiragadva a szerzetesi élet szent csendjében mindig magasabb és magasabb étletszentségre segített, egész élete folyamán Jézus Krisztus imáadásában és Szűz Mária tiszteletében kereste és lelte legfőbb örömét. Ügyszólván minden gondolata és ártatlan, lilomos szívének minden dobbanása az Oltáriszentségben jelenlevő Jézusnak szólt.

Megszámlálhatatlan sok szentséglátogatást végzett és rengeteg sok szentmisét hallgatott földi életében, melyek alatt rendszeren meg is áldozott. A szentmiséből és a szentáldozásból merítette a legtöbb lelkierőt és az igazi jámborságot. Valahányszor Jézusról és Szűz Máriáról beszélt — leginkább

szentmise és szentáldozás után — szavai oly szellemesen és hathatósan hatoltak hallgatóinak szívébe, hogy csodálatos meghatottság és szent elhatározás vett erőt rajtuk. Ilyenkor különösen édes, átható volt a beszéde, ékesen szóló a nyelve és meggyőző, hódító, folyékony, kellemes az előadása. Mindenki érezte, hogy belőle az Úr lelke szól, akivel a szentmise alatt szentáldozáskor a leggyermekdedebb s legbensőbb bizalommal egyesült.

Gertrud lelke a szentmise és szentáldozás által csodálatos mértékben felüdítve csak úgy lángolt az Isten és emberek iránt való szeretettől és a lelkek iránt való buzgóságában alig ismert határt. Sokakat töredelmes bűnbánatra indított, némelyeket felvilágosított Isten megismerésére és saját hibájuk fölismerésére. Egyeseknek a vigasztalás édes balzsamcöppjeit nyújtotta, másokat Isten nagyobb szeretetére gyűjtött fel. Az apostoli munkához főképp a szentmise és szentáldozás magasztos pillanataiban kérte az Úrtól az erőt. A szentmisén mélységes imádással s hódolattal, szent áhítattal s összeszedettséggel, nagy figyelemmel, dícsérettel, áldással, hálával és engeszteléssel vett részt.

A szentmise alatt élénken gondolt az utolsó vacsorán bemutatott szentmiséjére és Krisztus Jézus legszentebb kinszenvedésére különösen Úrfelmutatáskor, vagyis átváltozáskor, amikor élénken maga élé, lelki szemé elé állította az utolsó vacsora termét vagy a Kálvária-hegyet vagy egy szentmisében egymásután mindkettőt. És így a szentmisében lelki szemével nemcsak szent áhítattal, hanem nagy öntudattal s mélységes lelki elmerüléssel szemlélte majd az utolsó vacsora termében miséző, majd a Golgota ormán a keresztfán szenvedő és haldokló Jézust.

A latin nyelvben is jártas volt és azért a hittudományban szép eredményt ért el. A hittudósok műveiből a szentmisére vonatkozó tant is alaposan elsa-játította. Szent Gertrud jól tudta, hogy a szentmisében átváltoztatáskor a pap nem a saját nevében és tulajdon szavaival szól, mintha például mondaná: Ez Krisztus teste, hanem tulajdon személyéről megfélekedve Krisztust kell ajkaival beszéltetnie és működtetnie, tehát azt mondania, amit Krisztus az utolsó vacsorán mondott: Ez az én testem, ez az én vérem. Tudta Gertrud, hogy az átváltoztatás legszentebb pillanatában valóságban nem annyira a pap áll ott az oltárnál, mint inkább az örök, isteni Főpap: Krisztus. Nem a pap beszél, nem a pap működik tulajdonképpen ott, hanem ő belőle és ő általa Krisztus.

Miként Krisztus a szentmiseáldozat tulajdonképi papja, úgy Ő maga az áldozat tárgya is. Nem a kenyér és bor áldoztatik fel a szentmisében, hanem az ártatlan, isteni Bárány, Krisztus: Ő maga, az Ő teste és vére, az Ő emberisége és istensége. Maga az Isten egyszülött Fia, Jézus Krisztus az áldozat-adomány. Mélységes, nagy titok a szentmiseáldozat, de titokzatos e fölséges áldozatnak tulajdonsága és módja is, amellyel bemutatják. Krisztust az

oltáron. A szentmisében nem gyilkolják, nem ölik meg valóságosan Krisztust, mint a szent keresztfán, hanem vérontás nélkül való módon: titokzatosan, szentségileg az átváltoztatási szavak erejével mintegy lelki kardjával. Az oltáron nem valóságos, fizikai halál, miként a keresztfán vérontásosan, hanem titokszerű, szentségi halál vérontásnélkülien megy végbe a krisztusi szavak erejénél fogva. És ép azért a szentmiseáldozat emlékezete, megjelenítése és titokteljes megújítása Krisztus szenvedésének és halálának és ugyanegy áldozat a keresztáldozattal. Jézus a keresztfán egyszer kiontott vérének mutatja be az örök Atyának szüntelen, midőn magát a szentmiseáldozatban az élőkért és a holtakért feláldozza.

Szent Gertrud e hittudományi igazságok világos tudatával igen mélyen tudott elmerülni a szentmiseáldozat fenségébe. Valahányszor a templomban vagy a kápolnában szentmisét hallgatott, lelkileg az utolsó vacsora termébe vagy a Kálvária hegyére ment és lélekben nézte az utolsó vacsora szent asztalát, amelyen Jézus bemutatta a szentmisét vagy a szent keresztfán, amelyen érettünk az iszonyatosan megkínzott és elégtelenített Istenember függött és elvérzett. Micsoda őszinte bánat, részvét, szeretet és hála töltötte el ilyenkor ártatlan, liliomos szívé! A szent kereszt tövében lelkileg is leborulva lángoló szeretettel s hálával nézte a pap kezei által felmutatott szent Ostyát és az igaz részvét s őszinte hála könnyeit alázatos, imádatos hódolattal elegyítette az isteni Bárány legszentebb vérével, aki irántunk való végtelen szeretetből elveszi a világ bűneit. Az átváltoztatás legfölségesebb pillanataiban legbensőbbben tudta átérezni, mily végtelen nagy áron váltattunk meg. «Nem romlandó aranyon vagy ezüstön történt a megváltástok . . . , hanem a szeplőtelen és érintetlen Báránynak, Krisztusnak drága vérén.» Szt. Péter I. lev., 1, 17. 18.

Bárcsak Isten kegyelmével mi is úgy tudnánk szentmisét hallgatni, mint szent Gertrud! Kérjük alázattal erre nézve hathatós pártfogását számunkra és mások, főképe a bűnösök számára is! Ha szerencsétlen, iszonyúan megtépázott hazánk minden katolikus polgára kellő öntudattal és mély áhítattal hallgatna szentmisét, Isten szent áldása bőséges kegyelemáradatként pihenne hazánkon és mindegyikünkön és akkor jobb és boldogabb élet-körülmények között élénk.

Nagyreiter Alajos dr.

Februári imaszándékunk.

Szűz Mária templomba viszi Fiát, hogy bemutassa Istennek. *Mi is mutassuk be a templomainkban alázatosan jelenlevő Szentségi Jézust, Szűz Mária Fiát a megsértett isteni igazságnak, hogy igazán engesztelheessünk. Minden engesztelésnél nagyobb, minden elégtételnél tökéletesebb az, amelyet az Úr Jézus személye képvisel. Ő a mennyei Atya legkedvesebbje, egyetlen és minden tökéletesség, szeretet, szeretetméltóságát magában hordozó gyermeke; ez Ő szívében vannak s onnét szállnak az Isten trónja felé az összes oltáregyesületi tagok érdemei, imádságai és engesztelései. Milyen csodálatosan szép lelki csokortartó az Úr eucharisztikus Szíve! Mutassuk be ebben a hónapban mi is ezt a fölséges Istennek. Imádságunk, följajlásunk mintegy ennek a lelki csokornak az illatát indítja el, hogy körülvegye a fölséges Isten trónját s az engesztelődés gyümölcsei azok a kegyelmek legyenek, amelyekre oly nagy szüksége van a lelkeknek, hogy jobb jövő, harmónikusabb élet és több boldogság köszöntson rájuk a földön s egykor az égben. Központi.*

A mi reményseink.

SZENT karácsonyest. Mennyi szeretetet, örömet és boldogságot rejt e két szó magában. A gyermekek és szegények ünnepe, amidőn az isteni és felebaráti szeretet özönével hull a földre. Ilyenkor még a legkeményebb szív is meglágyul, a zárt érszény kitarul. A szeretet e szent napon minden, de minden könnyet le akar törölni.

Drága, szent vagy előttem boldog örömmel teli, szépséges, csillagfényes karácsonyest.

Ott állott a gazdag ajándékokkal megrakott karácsonyfa alatt. Fenyőillattól, terhes a levegő. Parányi gyertyácskák és csillagszórók szende fénye mellett ott játszadoznak előttem kicsi gyermekeink. Ugy röpködnek ott a boldog légkörben, miként tarka pillangók nyáron a napfényes, vadvirágos réten. Arcuk kipirult az örömtől és boldogságtól, amint ott kutatnak a nagyfa alatt elhelyezett tarka-barka játékok között. Mindegyike a felírást keresi, kinek mit hozott a Jézuska. Minden újabb felfedezés újabb örömrózsákat csal arcocskájukra.

A nagy karácsonyfa alatt kicsiny betlehem. Pici viasz Jézuska fekszik ott a jászolban szelíden, békésen, csendesen.

Lelkem visszaszáll évezredek előtti drága, csillagfényes múltba, oda a csendes betlehemi barlangba. A karácsonyest titokzatos fényében angyalok éneke hallik felém: Gloria in excelsis Deo!... Dicsőség a magasságban

Istennek! Ott fekszik, ott pihen szúrós szalmán a kicsi Jézuska, a mi örök főpapunk, tanítónk, legszentebb áldozatunk, legnagyobb ajándékunk. Imálandó drága Üdvözítőnk mellett az édes Szűzanya drága alakja is megjelenik előttem. Hódolattal borul le isteni Kisdede előtt. S a karácsonyest misztikus fényében hű tanítványként követem a szent Szület. Alázattal leborulok én is a drága, kicsi Jézuska előtt. Imádatom, hódolatom, lángoló szeretetem mind neki szólnak. Óh drága Megváltóm a boldog karácsonyest sok-sok öröme, ajándéka mind, mind csak Téged, földre jöttödet, ezt a felbecsülhetetlen nagy örömet jelképezi, melyet Te hoztál ide közénk. Megváltónk, tanítónk, örök Főpapunk, üdvözlégy! Terjeszd ki áldó karjaidat, mint ama első bűvös, bájos karácsonyestén s hozz vigaszt, segítséget, békességet a nagyon szenvedő emberiségnek.

Szent álmodozásaimból élénk gyermekkacaj ébreszt fel. Oly boldogok, oly vígok a szent ünnepen. Jóságos mamájuk is újból gyermekké lett és velük együtt örvend a Jézuska sok-sok ajándékának.

Anya és gyermek. A mi örök Főpapunk drága Édesanyja és imálandó Gyermekke s a modern kor édesanyjai és gyermekeik. Ők volnának hivatva, mint az apostolok utódai az Úr Jézus tanítását, a szent evangéliumot hirdetni, szentséges áldozatát bemutatni, mindenkinek mindene lenni. Papi hivatás, főnséges hivatás. Anyai nevelés, Isten előtt értékes, minden kincset felülmúló szent női munka.

Gondolataim tovább szövődnek. Mérlegelem, mily gyönyörű jellemvonások, mily értékes energiák rejlenek már most is ily piciny lelkekben. Oly szép jellemvonások és energiák csirái, melyek a kath. egyház csillagait, a legszentebb papokat ékesítették.

Négy öcsikém közül csak a két kisebbről néhány szót. Az idősebbik, Elemérke most jár harmadik elemibe. Oly kedves, finomlelkű, maga a megtestesült szelídség. Isten kegyelmével második szalézi szent Ferencet lehetne belőle nevelni. S mily gyöngéd lelkiismeretű. Még egész kicsi gyerek korában egyszerű az esti imát gyerekes makacsságból nem akarta elmondani. Intetem, ha nem imádkozik, nem szereti a Jézuska s nem segíti anyukát, apukát. Azután látszólag nem törődtem vele s titokban vártam az eredményt. Intő szavam, de ennél jobban az isteni kegyelem mélyen szántott a kicsi lélekben. Oly keserves sírásba tört ki, sokáig sírt, szepegett és ima nélkül sehogy sem bírt elaludni. Végre megszántam. Hozzá mentem, magamhoz öltetve újra biztattam esti imájára. Pihegve, miként megrettent madárka nagy-nagy bánattal és szeretettel végezte most már az előbb megtagadott imádságot. Teljesen megnyugodott s az Öröangyal karjaiban csakhamar csendes, békés, mély álomba szenderült.

A másik, a kis Jancsi meg éppen ellentéte. Csupa tűz, csupa elevenség, egy merő temperamentum. Mily tüzes, lelkes papot, második Assisi szent-

jét lehetne belőle nevelni. És mily vértanu szellem lakik benne. Egész csodálatra keltő. Még nem is volt iskolás, úgy öt és fél éves korában neszmélyi nyaralójuk előtt játszadozott az úton. Sebes járatú mótorkerékpár száguld el mellette, de oly gyorsan, hogy a kis gyermek nem bír menekülni. A kicsikét a halál karjából Őrzsőangyala menti meg. Oly aranyosan mondta a baleset után ő is, hogy: «A jó Őrzsőandaltám mentett meg, nem hiába imádkoztam hozzá minden nap.»

De azért nagyon, nagyon összemarcangolta az a sebes járatú mótorbicikli. A kicsike csupa vér, csupa seb, szájalom ránézni. Az orvos bácsi ugyancsak dolgozott, fáradott rajta, mire valahogy helyrehozta, összevarrta, bekötözte. Mi persze sópánkodtunk fölötte, végtelenül sajnáltuk, hisz oly siralmasan nézett ki dagadt, összevarrott, bekötött, össze-vissza sértett kicsi fejcskájával. Más gyerek még a szomszédokat is zavarta volna keserve sírásával. Ő az egész műtétet egy jajszó nélkül állotta ki, sópánkodó sajnálkozásunkra pedig aranyosan, kedvesen legyintett kezével, mintegy leintve bennünket; «semmi, semmi» mondták lázban égő ajkai.

Egy másik eset. Foga fáj a kicsikének. Kettőt is kellett egyszerre húzni. Hősiesen, hang nélkül kiállotta az egyik húzást. «Derék gyerek vagy, fiacskám», mond az orvos, «de mutasd csak kicsikém, hadd lássam, honnan is húztuk ki azt a csunya fájós fogat?» A fogó újra villan, egy-két szempillantás s a második fog is a kézben. E második fájdalmas foghúzást is kiállotta

Jancsika nemesen, jajszó s kiáltás nélkül. Az ám, de a kis hős szervezete gyengébb, mint lelki ereje. Abban a pillanatban mindegyre sápadtabb, halványabb lesz s ájultan dől a doktor bácsi karjaiba. Az orvos felkapja, mint kicsi labdát és gyöngéden leteszi az ágyra. Néhány pillanat. Halotti csönd a szobában. Figyelő arca a gyermekre tapad. De im. kis vártatva Jancsika magához tér, felnyitja nefelejs szemeit s panaszszó helyett drága mosollyal bátorítja az aggódó édesanyát és feszült figyelemmel fölélje hajló orvosát.

* * *

S most tihozzátok van néhány szóm, kath. édesanyák. Szent karácsony estéjéről fogadjátok el tőlem a kicsi kis Jézus és édesanyja, Mária üzenetét.

Legyetek fényes betlehemi csillagai, irányítói gyermekeitek lelkületének. Figyeljétek már kiseded korában őket s alkalomadtán ébresszétek fel a drága kis lelkekben a szent papi hivatás gondolatát. *Hisz ők nemcsak a mi reménységünk, hanem a kath. egyházé is.*

Hivatás hiányában erőszakkal, még jószágos anyai erőszakkal sem szabad őket a papi pályára hívni. Nem, ez megbosszulhatja magát. Szent házunknak szüksége van buzgó, becsületes világi hívekre is. De ha meglátjátok, észreveszitek, hogy gyermekeitek lelkében a szent hivatás kicsiny szikrája rejlik, féltő gonddal őriztétek, ápoljátok, élesszétek, növeljétek ama szent tüzet. Imádkozzatok értük, ajánljátok őket gyakran az édes Jézusnak.

Kath. édesanyák s ti többi kedves, buzgó hívek, szálljon gyakran buzgó imátok az eucharisztikus Jézus oltárához e szándékra. Mert sajnos, manapság nagyon megfogyott Krisztus munkásainak száma. Budapestre kellene most jelenleg száz pap, csonka Magyarországra ugyanannyi. S ha visszakapjuk az elszakított végeket, még csak hatványozódni fog a paphiány száma. Kedves hívek, kath. édesanyák, esedeztetek buzgó imával a Szentlélek Úristenhez, hogy küldjön buzgó munkásokat, sok szent papot aratásába.

Mert csakis buzgó, szent papi lelkek gyógyíthatják meg manapság ezer sebből vérző társadalmunkat. A pap tanít, a pap lelkesít, a pap gyújt. Ah, de hogyan gyújtson, ha maga nem ég. Ezt a szent tüzet szerintem nekünk, híveknek kell számukra leesdeni az Úristentől. Kölcsönösen imádkoznunk kell egymásért.

Jó néhány éve az esztergomi papnevelő intézet buzgó lelkiigazgatójának vezetése mellett alakult egy ily célt szolgáló hitbuzgalmi egyesület, melynek tagjai napi csekély imát és jócselekedeteket ajánlanak fel e szent szándékra.

A társulat neve *«Szentlélek egyesület»*, a harmadik isteni személyről elnevezve, mert a Szentlélek Úristen a papi és szerzetesi hivatások bőkezű osztogatója.

Kath. magyarok, karoljuk fel szent lelkesedéssel e nemes célt szolgáló,

magyar alapítású társulatot. Esdjünk le az Uristentől sok-sok buzgó, szent papot egyházunknak és szegény, megtépett hazánknak.

Zengjük velük együtt szent lelkesedéssel, megszakítás nélkül az anyagok karácsonyi énekét: «Dicsőség a magasságban Istennek!» S meglátjuk, a Magasságbeli áldása lesz dicsőítő himnuszunk égből leszálló visszhangja. És hallani fogjuk az Úr feleletét, hogy: «Békesség a földön az Istent kereső, buzgón szerető, jóakarató embereknek!»

Bleszl Margit.

A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. (VII.)

15. Már is hallatszik mint komor görög tragédiákban az ellenvers: Igen, de ha már nincs miről lemondani! Nálunk az egyszerűség már a «semmi sincs»-et jelenti! Mit érek vele, ha a lelkem gyönyörködik, a testem és családom összetörik? Ha a legszebb zene a gyermekkacagás és a madárdal, akkor micsoda sátáni szimfónia az éhes gyermek sírása, a fogak vacogása a hidegtől, a gyomor korgása, a revolverdörög és a hollókárogás!

Testvérem, aki így beszélsz — és elhiszem, hogy minden jogod meg van így beszélni — azt mondom neked: azért még se essél kétségbe. Van Atyánk ott fenn az égben, aki gondot visel mindnyájunkra, terád is, meg a didergő madárkára is. Amikor már-már azt hiszed: most omlik össze körülöttem minden, próbáld meg, menj el, járj el szentséges Fiához, az oltár elé s. mondd Neki:

*«Uram, én lelkem hozzád menekül,
Szárnyaid árnyékában
Én lelkem megvonul,
Amíg a romlás elvonul.» (56. zsoltár.)*

Kopogtass nála a tabernákulum ajtaján sokszor, sokáig, hisz dolgozod felől valószínűleg ráérsz. S ha az emberek még nem hallanak, vagy ha meghallgatnak is, tehetetlenségükben segíteni nem tudnak, Ő előbb-utóbb meghallgat, isteni bölcsesége talál majd módot és kiutat a bajból s mindenhatósága könnyűszerrel valósíthat meg lehetetlennek látszó reményeket is. Borulj a keblére a szentáldozásban, vedd magadhoz, táplálkozz vele, az *«erősek kenyerevéb»*, szívj belőle reményt, kitartást, lelkierőt, bátorságot. Bizonyára lesz szava hozzád, buzdító s vigasztaló szava csüggedő lelkedhez: «Gyermekem, nem hagylak elveszni; nem hagylak el, de te se hagyd el magadat. Lásd, már volt rosszabb is a világ sora s lehet még rosszabb is. Gondolj csak a régi idők pusztító, fergetegszerű hadjárataira, az egész világrészeket végigseprő járványokra, pestisekre, az éhínségekre, amik sokszor egész tartományokat

tettek egyetlen temetővé, gondolj a rabszolgák millióinak állati sorsára, egy-egy természeti csapás katasztrófájára, amikkel szemben a régiek tehetetlenül álltak, egy-egy kínai árvízre, ilyen vízpoklokra, amik mostanában és itt mégis csak nincsenek. És valld meg őszintén, igen sokan vannak, akik nálad még nyomorultabb helyzetben vannak. Vagy nem voltam-e én kínszenvedéseimkor siralmasabb állapotban? . . . vagy Szent Erzsébet, kit apró gyermekeivel együtt kitettek saját házából a sötét, havas éjszakába és mégis énekelni tudott . . . Te Deumot . . . az oltár előtt . . . Légy erős, gyermekem, el ne vészítsd életbátorságodat. Én veled vagyok! S tudod, hogy *«én meggyőztem a világot»* (Ján. 16³⁰).

A pehelykönnyű szentostyában micsoda atlaszi vállak hordozzák sokaknak terhét s hordoznák szívesen egész tömegekét, ha rátámaszkodnának!

16. Nem utolsó és nem a legkisebb oka a nagy társadalmi és gazdasági válságnak az, hogy meglehetősen eltűnt a *becsületes munka*, de méginkább a *munka megbecsülése*. Ami a középkorban, a céhek világában magától értetődő volt: a lelkiismeretes, becsületes és szorgalmas munka, annak ma az ellenkezője divatos. A jó munkának manapság felára van s valahogy természetesnek tartjuk ezt, holott beteges tünet. A dolgozó ember áldozatos munkájának jóillata eltűnt, helyette olaj és benzinszaggal kevert keserű büz ténjeng körülöttünk. A gépek karjai és rúdjai mintha állandóan fejbekölíntanak az embert, dugattyúi mintha csak a szellemet szivattyúznák, küllőiken kerékbetörök a lélek, a szíjjak és pergő áttételek ördögtáncában elszédül az agy, elsikkad az egyéni kedv és lendület. Szomorú valóság a munkanélküliség, de még szomorúbb az, hogy az igazi munkanélküliek számát lelkiismeretlen léhűtők is lényegesen növelik, fájdalmukat és áldozatukat az arcátlanul közénk tolaikodók megszenteltségtelenítik. A bank-, üzlet- és egyéb rablók is rendszerint állásban levő sihederek közül kerülnek ki, azok közül, akik munka nélkül akarnak jólélni. — A másik oldalon, a munkaadók oldalán is hasonlóképpen baj van a munka becsülete körül. Számtalanszor bebizonyított tény az, hogy a nagy nyomor jórészen a materializmus, az anyagiasság eredménye. A haszonraéhes munkaadó a munkában csak a munkaerőt vette és veszi észre, az embert, a lelket és családban élő mivoltát azonban nem. A «kizsákmányolás» elméletének, amennyiben nem a látítás a célja, e részben igaza van.

Fakad-e orvosság az Oltáriszentségben mindeme bajokra is? Igenis! Csak el kell menni érte, csak alkalmazni kell. A «kenyeret a népnek» jelszót mi is elfogadjuk, de csak azzal a hozzátoldással: «ha megdolgozik érte». A világot munkásember váltotta meg, az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus, aki 30 éves koráig ácsműhelyben dolgozott. Büszke lehet erre a munkásság! Örömmel követhetné Őt a lélekkel végzett becsületes munkában. Az Oltáriszentség kenyéralakja állandó figyelmeztetés számunkra, hogy amiként szük-

ségünk van a mindennapi kenyérre s mindennap imádkozunk érte, úgy meg is kell érte dolgozni. Megadja az Isten, de nem ingyen. Maga az Oltáriszentség is, e mindennapi lelki kenyerünk egész a halálig feszített véres munkájába került édes Üdvözítőnknek! S látszólagos tétlensége a kenyér színe alatt a valóságban lázas tevékenységet takar. Miként a Nap az égen újra meg újra nyugodtan végigvonul, de nyomában nyüzsgő élet fakad, hasonlóképpen fakaszt és formál életeket az Oltáriszentség nap-nap után a lelkek világában. S ki merné a Napnak nyugodtságát tétlenségnek nevezni? «Az én Atyám mindez ideig munkálkodik, én is munkálkodom» (Ján. 5:17) — mondja Krisztus is az Oltáriszentségben. «Járjatok (dolgozzatok) ti is (becsületes lélekkel), míg világozzátok tart» (Ján. 12:35). Eöri János.

(Vége köv.)

Rozika nagy leány lesz.

Szalmasárga hajába nagy gonddal fonta a születésnap pánthátját, a végét csokorra kötötte, aztán minden szégyenkezés nélkül ezt kérdezte nénjétől:

— És most; hogy már nagy leánnyá lettem, én is szerethetem Balog Józsit?

A nénye elpirult a homloka tövéig s hogy zavarát leplezzé, csúfondárosan felnevetett:

— Hogyne! sőt Szűcs Janit is, csak aztán ők is észrevegyenek téged!

Rozika egy kurta pillantást vetett a tükörnek szolgáló ablaküvegbe s bár vézna kis alakja, szeplős arca nem sok jóval biztatta, mégis csodaváró érzés ömlött el szívéen, úgy indult szentmisére. A nagy leányok mosolyogva vették tudomásul, hogy közéjük állt, a kicsinyek bámészan tekintettek vissza rá, ő meg sehogysem tudott imádkozni. Belekezdett a megszokott fohászokba, de hamarosan abba hagyta, mivel nagyon is gyermekesnek hitte. Communió után, mikor a Tabernakulum zárja csikorogva fordult az isteni Fogoly szűk cellájára, mégis elmondta a kis verset: «Neked itt egyedül rossz lesz nagyon, Azért a kis szívemet Nálad hagyom». A végét elharapta, szinte belepirult a szégyenkezésbe, hogy megint gyerekeskedett.

Szentmise után szétszéledtek a leányok, legények, Rozika magára maradt. A várakozás szépséges izgalma tovaszállt, fájó szomorúság ült lelkére. Jó lett volna visszamenni a kicsinyek közé, de nem, nem lehet és nem is akart, inkább ment egyedül, kedvetlenül, csalódottan. A mézeskalácsos sátonnál egy pillanatra megállt régi szokása szerint csodálkozni; akkor csatant fel mögötte a harsány nevetés, amelyre minden vére a szívére futott. Megérezte, hogy rajta mulatnak. Riadtan kapta hátra a fejét és csakugyan

Balog Józsi, Szücs Jani álltak a leányok között, nagy gyönyörűséggel hallgatták a reggel óta szélesre dagadt mesét, hogy Rozika hogyan képzelte el a nagyleányságát. A két legény nevetett, de mindketten azon gondolkoztak, hogy Rozikát meghódítandó, hogyan és mivel előzzék meg egymást. A többiek még fel sem ocsudtak a nevetéstől, Szücs Jani már ott állt Rozika mellett:

— No, melyik szívet vegyem meg neked születésnapodra? Ezt a tükröset? — biztatta kedvesen s a felragyogó gyermekszemek elárulták, hogy Rozika meg van hódítva.

Balog Józsi bosszúsán harapott az ajkába. Mert hát igaz, hogy Rozika most még csúf kis portéka, de egy-két év múlva ki tudja? Készségesen sietett ő is melléje, tréfálkozott vele, majd hirtelen megfogta a kisleány kezét s komolyra vált ünnepélyességgel mondta:

— Este lesz csak az igazi nagyleányavatás, a legelső tánc a tied és velem fogod eljánni.

A szeplős arcon boldog ragyogás ömlött el, a vézna alak kinyúlt, peckes méltósággal lépkedett hazafelé...

A délutáni órák természetesen ólomlábakon jártak, Rozika sehol sem találta helyét és vagy tízszer kiállt a kiskapuba, harangoznak-e legalább már litániára? Mert addig hiába minden türelmetlensége, úgy sem mehet el hazulról. Addig még újra befonta a haját, a köténye csokrát szorosabbra fogta, a ruhaderekeit feszesebbre simította és aztán végre repült, mint a sebesröptű madár egyenesen a nagykorcsmához, ott ténfergett izgatottan, míg a banda hangolni kezdett. Pogányos, vad öröm remegett benne... most... most lesz az ő ünnepe... most teljesedik be a csoda, amit reggel óta vár. És amikor a banda rázendített, csaknem királynői méltósággal állt meg párjával a «terem» közepén, a fiatalság gyűrűjében. A lassút ropogós csárdás követte, szédülten pergett, forgott Balog Józsi karjai között és amikor a legény egy örízetlen pillanatban arcul csókolta, a mennyország kellő közepére álmolta magát. Délelőtt egy szív, este egy csók! Szegényke olyan mámoros volt, alig állt a lábán, úgy támolygott ki elfúlt lélekzettel, könnyes boldogan a palánk mögé, ahol szorosan átölelte az akácia érdes derekát.

— Ó, de jó nagy leánynak lenni! Ó, de jó, amikor szeretik az embert! — sóhajtozott, álmodozott. Nem bánta, hogy újra táncra szólítja a zene, ő tündérorszámban járt, tündérmeséket szőtt, új örömet el sem bírt volna többet. Amint lassan, fokozatosan visszatért a csodák világából, meglepődve hallgatta, hogy a palánk mögött róla beszélgetnek.

— Nem tudom hova lett — ismert a nénje hangjára —, de miért is bolondítják szegény kis hugomat, hiszen ő még gyerek.

A panaszos könyörgésre kurta válasz vágott vissza:

— Miért? Mert az a leány sorsa.

Rozika szeretne volna átfúrni szemével a palánkot is, meg a sötétséget

is. Ez lenne a délelőtti szív ajándékozója? Ez, akinek a hangja most gögösen kopog, sebeket üt szívében?

— És maga, Józsi, miért nem felel? — hallotta újra a nénje sírós szavát.

Válasz helyett először nevetni kezdett a kérdezett, széles jókedvvel, bántó éllel. Végre mégis megelégette a mulatságot:

— Bizonyosan mert páromul szeretném, hiszen nagy szépség! — lökte oda hetykén.

Ha Rozika délután sebesröptű madár volt, most orvul megnyilazott madár lett, véres szárnyakkal bukott alá a felhőkből, a fejét kitért karjai fogták fel. Szeretett volna sikítani, hogy a szíve rémült dobogása meg ne fojtja, szeretett volna messze futni, de a lábai odagyökereztek, csak állt, állt kimondhatatlan keserőséggel, összezavarodott körülötte minden, s a tündérmesékből rémek bujtak elő, ráöltötték csúfondárosan a nyelvüket, vigyorgtak tündérialmain.

Kertek alatt és a néptelen utcák felé kerülve osont hazafelé, leforrázott, megalázott érzésekkel. Az egyik ház előtt a padkán öregek üldögéltek, arra ijedten átvágott a piactéren, de így szorosan a templom falához kellett húzódnia. Sohasem érzett szomorúsága itt már könnyekbe enyhült, most már tudta, hogy jó lett volna örökre gyermeknek maradni, gyermekhittel Jézusé lenni és Nála, Benne sohasem csalódnia. Megsimogatta a bezárt ajtót s sírástól megvonagló szájjal súgta az átformált verses imát: — «Nekem így egyedül rossz most nagyon, Szeress Te engemet nagyon, nagyon».

Hazasomfordált, szegyenkezve bujt meg a sötét szobában. A tükrös szív a sublót tetejéről még egyszer Rozika szívéhez akart férközni, de csak hamar kettétörve röpült a szoba közepére, bár Rozika is mellé borult és végetérni nem akaró csendes sírásba kezdett. Ott akadtak rá az anyja, meg a nénje.

— Mi lett? — rivallt rá az anyja.

— Eltörött — buggyant ki Rozikából hangosabban a sírás és rámutatott a törött szívre.

Az anyja megsajnálta, felvette és ahogyan a kis gyermekek vigasztalására szokás, össze próbálta illeszteni, összenyomkodni a szívet. De az idősebb leány csendes szomorúsággal lejtette:

— Hagyja, édesanyám, hiszen Rozika már nagy leány. Ugy-e? — intett feléje bánatos megértéssel.

És amikor az anyjuk kiment a szobából, ők ketten, szegény nagy leányok összeölekeztek és újra sírni kezdtek.

Kirdly Ödönne.

A Budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület 1931-ben elhunyt tagjainak névsora.

P. Kocsis János, Romhányi István, Józsa Katalin, Mesterszállás; Sinka Mária, Rakamaz; Mazán Mihályné, Budapest; Pulle Mihályné, Mezőkovácsi; Kúthy Istvánné, Budapest; Tóth Istvánné, Turányi Józsefné, Tüftő Sándorné, Mészáros Károlyné, Collner Istvánné, Budapest; Vegele Ferencné, Fejér Józsefné, Budapest; P. Szilágyi Mária, Nagykovács; Palluch Józsefné, Praks János, Mészáros Henrikné, özv. Müller Mártonné, Holch Antalné, Dofferweich Ferencné, Raffay Árpádné, özv. Jehoda Pálné, Hauer Ferencné, Nikodemus Mátyásné, Schatzky Dezsőné, özv. Klein Gyuláné, özv. Krause Adolfné, Jabelka Mártonné, Csányi Gáborné, Ettl Károlyné, özv. Kubinecz Jánosné, özv. Grub Józsefné, özv. Apor Jánosné, Lestyánszky Ferencné, Svatek Alojzia, Mahr Rozália, Chobola Lajosné, özv. Szubits Jánosné, Woldfalirt Ferencné, özv. Melczér Lipótné, özv. Wittmann Istvánné, Wiedemann Ferencné, Stadler Miklósné, Schindler Györgyné, Götz Ignácné, Wiss Julianna, Fríndt Julia, Mátéffy Árpádné, özv. Teiler Györgyné, Valihora János, özv. dr. Vavrik Ágostonné, gróf Csáky Gyuláné, dr. Horváth Ferencné, Beregszászi Istvánné, Ebergényi Sándorné, Budapest; Buzás Ferenc, Balaton; Bornhauser Anna, Tausch Hermin, Budapest; Schmidt Jánosné, Debrecen; Molnár Lajosné, Shinler Teréz, Budapest; özv. Pálincás Mihályné, Debrecen; Vegele Ferencné, Fritz Gyuláné, özv. Gosztony Kálmánné, Izabella kir. hercegasszony, az O. E. fővédnökneje, Budapest; Keceli Rozália, Ráksi; özv. Borza Istvánné, Kőrmendy Margit, Madarassy-Beck Terézia bárónő, Kramarik János, Budapest; Kis Anna Nagygerendás; Morden Jánosné, özv. Fröhlich Károlyné, özv. Schlotter Ferencné, Baumholzer Ede, Halmes Kálmán, Budapest; Haász Vilma, Balatonszentgyörgy; özv. báró Skerlecz Károlyné, Budapest; Pásztory Béláné, Budapest; Kramerné Vera, K. Nagy Ilona, Kistelek; Gosharik Mária, Kluha Ilona, Ilurik Imre, Vámosmikola; özv. Marton Antalné, Rigó Ferenc, Mócsary Jánosné Katalin, Rimóc; Lőrinc Istvánné, Budapest; Ibrányi Ferenc, Mlimárcsik Mátyás, Tóth Anna, Budapest, özv. Kovács Kelemenné, Mesterszállás.

Ünnepélyes engesztelő kilencedünk az Örökimádás-templomban február 1-én kezdődik. Reggel 9 órakor ünnepélyesen fogadjuk a pápai nuncius úr Öngyméltóságát. Szentségkitétel, a Szentlélek segítségül hívása, csendes szentmise áldoztatással. Mindennap (február 1-től február 9-ig) 1/6 órakor dr. Szívós Donát bencés-tanár prédikál. A novéna alatt egyszer Öminenciája mondja a szentbeszédet s adja az áldást. A többi napokon is mindig főpapi áldás lesz. Február 9-én országos főigazgatónk, a budapesti ált. érseki helytartó úr tartja a körmenetet, Te Deumus befejező ájtatosságot. Novénánk alatt csoportos szentséglátogatások lesznek az előre megállapított beosztás szerint.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.